

Sygn. akt IX Ka 885/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Sobierajski

Protokolant: st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 roku

sprawy **P. S. obwinionego o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 61 ust. 3 Ustawy PoRD**

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 30 października 2017 roku, sygn. akt XII W 1037/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 885/17

UZASADNIENIE

P. S. został obwiniony o to, że w dniu 18 listopada 2016 roku około godziny 12:00 w miejscowości D. gm. O. na drodze krajowej nr (...) kierował n/n pojazdem z naczepą o nr rej. (...) na której przewoził ładunek, którego nie zabezpieczył przed zmianą położenia, w wyniku czego z naczepy spadał materiał sypki, który uszkodził szybę czołową w pojeździe marki (...) o nr rej. (...), **tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 61 ust.3 Ustawy PoRD.**

Wyrokiem z dnia 30 października 2017r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XII W1037/17, uznał obwinionego P. S. za winnego tego, że w dniu 18 listopada 2016 roku około godziny 12:00 w miejscowości D. gm. O. na drodze krajowej nr (...) kierował n/n pojazdem z naczepą o nr rej. (...) na której przewoził ładunek zawierający materiał sypki w sposób niedostatecznie zabezpieczony, który uszkodził szybę czołową w pojeździe marki (...) o nr rej. (...), a następnie opuścił miejsce nie mając wiedzy ani świadomości, iż doszło do zdarzenia, tj. wykroczenia z art. 97 kw w związku z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.) i za to na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę nagany. Orzekając o kosztach, zwolnił obwinionego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś zryczałtowanymi wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten **w całości zaskarżył obwiniony**, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 97 kw w zw. z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, poprzez wyciągnięcie wadliwych wniosków opartych na nieprawidłowej argumentacji i błędnej ocenie zebranych dowodów, podczas gdy ich prawidłowa analiza prowadzi do wniosku, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 410 kpk w zw. z art. 109 kpw polegającą na dowolnej, niepełnej, nieuwzględniającej wzajemnych powiązań między dowodami ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, tzn. nieuwzględnieniu zeznań świadka M. D., wyjaśnień obwinionego, z których wynika, że przewożony materiał był prawidłowo zabezpieczony i nie mógł doprowadzić do powstania uszkodzeń w pojeździe A. S.;

3. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez niezastosowanie zasady in dubio pro reo w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów i ich pełnej, wnikliwej i wszechstronnej, zgodnej z dyspozycją art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw oceny, wina obwinionego jest co najmniej wątpliwa.

W związku z powyższym obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw ocenił wszystkie zebrane dowody, a na ich podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne i trafnie orzekł o odpowiedzialności obwinionego. Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia Sądu I instancji, który właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania i na ich podstawie dokonał prawidłowych, opartych na wiedzy i doświadczeniu życiowym, ustaleń stanu faktycznego, zaś argumenty podniesione w apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu I instancji.

Twierdzenia skarżącego opierały się w głównej mierze na błędzie w ustaleniu stanu faktycznego oraz na naruszeniu prawa procesowego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji w sposób uprawniony przypisał obwinionemu popełnienie zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 61 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony wziął na siebie odpowiedzialność za prawidłowy stan kierowanego pojazdu, w tym przewożonego ładunku, a zatem powinien się upewnić, że na naczepie prawidłowo zabezpieczone są nie tylko przewożone przez niego towary, lecz także pozostałości po innych, wcześniej przewożonych ładunkach. Obwiniony tego obowiązku nie dopełnił. Co prawda, jak słusznie wskazał Sąd meriti, przewożony towar był odpowiednio zabezpieczony, lecz to inna, sproszkowana substancja unosiła się z pojazdu i to ta właśnie substancja uszkodziła szybę samochodu marki (...).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, bowiem pozostawały one w sprzeczności z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – zeznaniami pokrzywdzonej, zeznaniami funkcjonariuszy Policji oraz nagraniem zgłoszenia, uznając natomiast za nieistotne, nie wnoszące nic do sprawy zeznania świadka M. D.. A. S. w swoich zeznaniach była konsekwentna, a jej twierdzenia znalazły potwierdzenie w ujawnionych uszkodzeniach pojazdu. Podkreślić w tym miejscu także należy, że pokrzywdzona nie miała żadnych powodów, by fałszywie alarmować o zdarzeniu oraz pomawiać obwinionego, czego dowodem jest także fakt, że nie kierowała w stosunku do niego żadnych roszczeń finansowych. Odnosząc się natomiast do zeznań funkcjonariuszy Policji, Sąd słusznie dał im wiarę. Co prawda zeznania tych świadków co do szczegółów przebiegu interwencji różniły się nieznacznie, jednak różnice te dotyczyły nieistotnej okoliczności, a zatem nie mogło to być podstawą uznania ich za niewiarygodne. Obaj świadkowie ujawnili uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonej oraz uzyskali informacje o mechanizmie powstania szkody.

Jeśli zaś chodzi o kwestię dokonania oględzin pojazdu po trzech miesiącach od przedmiotowego zdarzenia, wskazać należy, że nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem funkcjonariusze Policji prowadząc postępowanie przeprowadzają szereg czynności, zaś do dokonania oględzin samochodu konieczna jest także dyspozycyjność właściciela samochodu, na co funkcjonariusze nie mają wpływu. Fakt powstania odprysków na szybie potwierdza natomiast jednoznacznie notatka urzędowa sporządzona w dniu zdarzenia przez funkcjonariusza Policji asp. A. R. (k. 3).

Mając na uwadze powyższe skonstatować należało, że Sąd I instancji w sposób uprawniony przypisał obwinionemu popełnienie zarzucanego mu wykroczenia.

Orzeczona wobec obwinionego kara nagany, w ocenie Sądu odwoławczego jest karą adekwatną, uwzględniającą stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, została wymierzona zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, winna spełnić swoją funkcję wychowawczą.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień, które skutkować musiały uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w konsekwencji należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 § 1 kpw oraz § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269), Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 50 zł. Uiszczenie kosztów w niewielkiej wysokości nie przekracza możliwości finansowych obwinionego.